

הנדנדה של האנושות

התקבל בתקשור שנערך בתל אביב ב-22.10.22

אם כך, שלום.

אם כך, אנו מתחילים מפגש נוסף, הזדמנות נוספת לעסוק בתהפוכות המתרחשות בעולם זה של בני האדם, בזמן שבו העולם מתנדנד בין ישן לחדש.

יש המבקשים לחזור לאחור, יש המבקשים להיות בחדש, אך נדמה שמעטים הם בני האדם המוכנים להיות במה שקורה כעת. הנדנדה היא כה מאתגרת, עד שבני אדם רוצים יציבות כלשהי, או ביטחון המוכר או בחדש הרצוי. מעטים מסכימים להיות בתוך נדנדה זו, המתקיימת בזמן זה, נדנדה אשר עשויה עוד להימשך לזמן מה.

נדנדה שיש לנדנדה השפעה אישית, פנימית; גם בחיים האישיים; ובו זמנית היא מתקיימת באופן קולקטיבי, בעלת השפעות קולקטיביות על קבוצות, על עמים ועל בני אדם בכלל.

כל זה קורה משום ההכרה ההולכת ומתחזקת, בקרב עוד ועוד בני אדם, בדבר החיבור הראשוני והסופי שיש בין כולם. אם אתם מבקשים להבין מה מעורר את המהומה המתרחשת בעולם זה של בני אדם כבר זמן מה, אז כדאי לחזור לאותה הנקודה בזמן, שבה הכרה בדבר החיבור הקיים בין כולם התעוררה.

זה יהיה מאתגר, משום שאין מדובר באופן ממשי בנקודה מסוימת בזמן. כלומר, אין תאריך שאנו יכולים להצביע עליו ולומר 'ביום זה וזה, התודעה האנושית התעוררה והכירה בטבע שלה ורגע לאחר מכן, החלה מהומה'. ההכרה גם היא מתרחשת בתהליך, והוא אינו אחיד. יש אשר התעוררו מוקדם, הרבה לפני כולם. יש אשר עדיין לא התעוררו, וחיים בתוך עצמם. אך כאשר אנו מסתכלים על התודעה הקולקטיבית המשותפת של כלל בני האדם, אנו יכולים לומר שעברתם סימן דרך בהתפתחות.

ההכרה בדבר החיבור של כולם התרחשה, ומה שקורה כעת הוא ניסיון עיקש של בני אדם להכחיש זאת, וההכחשה יוצרת מהומה. מכאן שהעולם נמצא בנדנדה.

בני אדם מבקשים לחזור לאחור, לשכוח את מה שהם הבינו, לחזור אל ההפרדה שהם רגילים אליה. יש המבקשים להאיץ תהליך, וליצור עולם אחר לגמרי, המבוסס על אותה הכרה, על אותה הבנה. לא זה אפשרי ולא זה אפשרי. אתם אינכם יכולים לחזור לאחור, אתם אינכם יכולים להיות בעתיד. אתם נמצאים במקום בו אתם נמצאים כעת, במציאות שיש בה הכרה בדבר החיבור, ועל כך אנו נרחיב.

שני היבטים של ההתעוררות

אתם נמצאים במציאות שיש בה בהלה רבה ורצון עז להכחיש, לסגור מחדש - לא רק את הלב, אלא את ההבנה אשר התרחשה בתודעה.

אנו מציינים זאת באופן שכזה, למרות שחלק גדול מבני אדם לא ידעו לומר על עצמם שהם הבינו זאת. מרבית בני אדם, גם אלה אשר הבינו זאת, לא יודעים שהם הבינו זאת, אבל הם פועלים מתוך ההבנה הזו, בין אם ברצון לחזור לאחור, בין אם ברצון לדחוף קדימה, לעתיד שעוד לא ניתן לממשו. מעטים מסכימים להיות במתקיים כעת. כלומר להסכים להיות בהכרה שהכל מחובר, ברגשות שנלווים לכך ובשינויים שההכרה הזו מתחילה ליצור ולאפשר.

מנקודת מבט אחת אפשר לומר שההתעוררות הזו היא מבורכת, היא חשובה, היא הכרחית, והמימוש שלה אינו מובן מאליו. מנקודת מבט אחרת, הדברים נראים שונה לגמרי. בלתי נסבלים לעיתים, כואבים לעיתים, מתסכלים בהחלט. אתם חווים את הנדנדה, והחוויה הזו היא איננה קלה, נגדיר זאת כך, היא יכולה להיות קשה ומפחידה.

לרגעים אתם עשויים להאמין שהכול הולך לאחור, ושמה שהבנתם הולך להישכח מחדש. כלומר, שהאמת בדבר החיבור של כולם הולכת להישכח ולהיעלם. זה עשוי להיראות כך, אך מנקודת המבט שלנו, אנו יכולים לומר שזה איננו אפשרי.

בני אדם עשויים לעצום מחדש עיניים לזמן מה ולומר "איננו רואים שום בעיה", אבל הם כבר יודעים שהם עוצמים עיניים. במוקדם או במאוחר, הם יפקחו עיניים. כלומר, אתם יכולים להכחיש מחדש את ההשפעה שלכם ואת היותכם מושפעים, אבל אתם אינכם יכולים לשכוח זאת.

אין שום אפשרות ממשית ליצור מחדש את הנתק שאפיין עולם זה ותרבות זו במשך עידנים רבים, אך ישנו ניסיון לעשות זאת, והוא עוד ילווה אתכם לזמן מה.

להאמין רק לאנשים שמדברים על עצמם

אנו מציעים לזכור שניסיון זה הוא מאפיין אחד של מה שקורה, והוא אינו מאפיין, את מלוא התמונה. אנו אומרים זאת באופן נחרץ: אל תאמינו למה שאתם רואים סביבכם. אל תאמינו למה שבני אדם מספרים, לאופן שבו תקשורת עוברת בין בני האדם.

כאשר בני אדם מדברים על עצמם, אתם יכולים להאמין להם. אתם יכולים לזהות כנות ואחריות אישית, וכך להרגיש שזהו אדם שאפשר לסמוך על המילים שלו. אך כאשר בני אדם אינם מדברים על עצמם - ולרוב בני אדם אינם

מדברים על עצמם - אתם אינכם יכולים לסמוך על כך, שכן תמיד ישנה אמת מוסתרת.

זה נכון ביחס לדברים שבני אדם יכולים לומר במפגש אישי, וזה נכון ביחס לדברים שעשויים להיאמר בתקשורת. גם כאן וגם כאן אנו מציעים לכם לא להאמין למה שנאמר, כאשר בני אדם אינם מדברים על עצמם.

זה עשוי לא להיות חדש לחלק מכם, אבל אנו אומרים זאת ומסבירים זאת באופן שלא עשינו עד כה, ומציעים להתייחס לכך באופן חד משמעי.

הסיבה שאנו מציעים לעשות זאת היא משום שהכול מחובר. בני אדם יודעים זאת, גם אם הם אינם מבינים זאת, וכוח עז של פחד, של הכחשה, פועל כעת. הכוח הזה אומר "אפשר לחזור למה שהיה, להתנתק, אפשר לשכוח ולא לקחת אחריות". הכוח הזה משפיע על בני אדם. הוא נובע מבני אדם ומשפיע עליהם, על מה שהם אומרים, בין ברובד האישי ובין כאשר מדובר בתקשורת. לפיכך, התייחסו לכל מה שאתם שומעים בעירבון מוגבל.

כאשר ישנה אמת שאינה מדוברת, אינטרס שאינו מדובר, השפעה שאינה גלויה, אתם מקבלים תמיד מידע חלקי, אשר מצויר בתור מלוא התמונה. התמונה יכולה להתגלות ולהתבהר רק כאשר בני אדם מדברים על עצמם.

הרצון לשנות את העולם

מרבית בני האדם אינם יודעים כיצד לעשות זאת. הם אינם יודעים כיצד לדבר בכנות על מי שהם; הם יודעים לטשטש ולהאשים אחרים, להסתיר ולבוא בטענות. זה מה שבני אדם יודעים לעשות בהצלחה רבה, וזה עשוי להיות מוגבר בזמן הזה.

המהומה המתרחשת בעולם זה של בני אדם באה לידי ביטוי, במידה רבה, בתקשורת האישית והקולקטיבית. המריבה הבלתי פוסקת, המלחמה ההולכת ומתחזקת, כל זה הוא ביטוי של כוח המתקיים בכל בני האדם, המבקש להחזיר את הדברים למה שהם היו. לשכוח את מה שהבנתם, להימנע מהשינוי אשר אותו אתם יוצרים. כל זה הוא רק חלק מהתמונה.

ישנו חלק נוסף שאנו מבקשים להדגיש, ואנו עושים זאת משום שאתם נוטים להתעלם ממנו. משום הפחד והנטייה שלכם לדבוק במה לא בסדר, אתם לרוב מתעלמים או שוכחים את מה שאנו מבקשים להדגיש במפגש זה.

ישנו בכל בני האדם רצון לשנות את האופן שבו עולם זה פועל. ישנו רצון בהתעוררות מתוך אשליה של בידוד, מתוך אשליה שאומרת "אני לבד בעולם". זו אשליה אשר בני אדם חיים בה ביום-יום שלהם. בחיים האישיים מתרגמים זאת לניכור ולבדידות ולריחוק ולחוסר קשר, אבל זה גם דבר מה המתקיים במציאות הקולקטיבית. כלומר, הבידוד של התרבות האנושית מתרבויות אחרות

המתקיימות ביקום, וגם הבידוד שלכם, ההפרדה שלכם, מכדור הארץ, מישויות תבוניות המתקיימות וחיות על פני כדור הארץ, וכמובן אחד מהשני.

יש רצון לשנות את זה, והבחירה לשנות את זה נעשתה, והיא ברורה ויציבה והיא איננה משתנה. גם אם ישנו רצון לשכוח את מה שהתבהר, את מה שנהיה מובן, הבחירה המניעה את כל זה לא השתנתה. היא גם לא נשחקה והאור שלה לא התעמעם וההשפעה שלה לא הצטמצמה, למרות מה שאתם יכולים להרגיש או לחשוב.

ההתרחבות של התודעה האנושית ממשיכה. ההכרה בטבע שלכם ממשיכה להיות יותר ברורה, המגמה של התחזקות ההכרה הזו ממשיכה. אצל חלק מכם זה מופיע כרצון מודע, אצל רבים זה איננו מודע, ובכל זאת קיים. התרבות כתרבות בחרה בהתעוררות, והבחירה הזו יציבה, ברורה ובעלת השפעה, כשם שהיה מהרגע הראשון שבחירה זו נעשתה. אתם יכולים לסמוך על זה.

לנוח בתוך האמת

אתם יכולים לנוח בתוך האמת הזו, וזו מנוחה שהיא חשובה לכם, משום שהפחד יכול לגרום לכם לחוסר מנוחה. הוא יכול לעייף אתכם, הוא יכול לייאש אתכם, אתם יכולים להאמין שאין לכם סיכוי, ובכך לתת לפחד בדיוק את מה שהוא רוצה, שכן הפחד ואנשיו מבקשים להחליש את הנחישות הזו, המאפיינת את התרבות האנושית, נחישות לנוע בכיוון של התעוררות, של הכרה בטבע של הדברים, בחיבור של הכול עם הכול.

לכן אנו מוסרים את הדברים כפי שאנו מוסרים אותם, כדי שתבינו ותזכרו שאתם יכולים לנוח, גם בתוך הנדנדה. למעשה, ההכרה בבחירה זו, והיזכרות בקיומה ובהשפעתה, היא המקור היחידי למנוחה בזמנים אלה של נדנדה.

אתם אינכם יכולים להיות בעתיד החדש שאתם רוצים אותו. האנושות איננה שם, ומרבית בני אדם באופן אינדיבידואלי גם כן לא. אתם יכולים ליצור בחיכם האישיים שינוי רב. כאשר מדובר במציאות קולקטיבית, העתיד שאתם עשויים לראות בעיני רוחכם איננו יכול להתממש עדיין, אך גם העבר שבני אדם מבקשים לחדשו אינו באמת יכול להתממש.

ישנה נדנדה. הבחירה שנעשתה וההשפעה שלה והיציבות שלה היא המקור היחידי שאנו יכולים להציע למנוחה של ממש.

אנו מציעים לכם לסמוך על עצמכם. אנו מציעים לכם לסמוך על האנושות, גם אם היא איננה מתנהגת באופן שמעורר אמון. אנו מתייחסים לכלל בני האדם, גם אלה שפועלים כדי להכחיד את ההתעוררות הזו. עד כמה שזה ישמע מוזר, אך גם אלו המבקשים לשכוח, מונעים מתוך רצון להתעורר. ההבדל הוא במינן שבין החלקים - האם הרצון בהתעוררות הוא חזק או הפחד הוא החזק.

בכל בני האדם קיימים שני החלקים, שני הכוחות. ההבדל הוא במינון, והמינון משפיע על ההתנהגות. בכל בני האדם ישנו הרצון וכל בני האדם מונעים מתוך בחירה אשר משנה מהיסוד את העולם הזה של בני האדם.

הכוח הזה נמצא בכולם

אתם נמצאים בתוך תהליך של שינוי, ואנו לא נעסוק בלוחות זמנים. אין זה ביכולת שלנו ואין זה נכון לעשות זאת, גם לא עבורכם. כאשר אתם עוסקים במועד בו יקרה שינוי, אתם אינכם נמצאים במה שקורה, ואתם אינכם יכולים להרגיש טוב ולחיות טוב אם אינכם מסכימים להיות במה שקורה.

מה שקורה הוא נדנדה, והיא מתקיימת בכל בני האדם, גם אם על פניו, הבחירה שלכם ברורה. ישנו כוח בכם האומר "בואו נכחיש, בואו נתעלם מההשפעה, בואו לא נכיר בקשר שיש בינינו לבין אחרים, בינינו לבין העולם". יש רצון לעצום מחדש את העיניים.

אתם יכולים לעשות זאת לזמן מה, אבל אתם לא באמת יכולים להירדם כפי שהייתם רדומים בעבר. זאת עשויה להיות, לכל היותר, שינה טרופה, קצרה, מעין נמנום, אבל אתם אינכם יכולים לישון מחדש ולומר "רק אני קיים בעולם הזה ואני אעשה רק את מה שטוב לי ואתעלם מכל השאר". אתם אינכם יכולים לחזור לחיות מתוך מצב תודעה זה, ואנו אומרים זאת בזמן שבני אדם מנסים לחיות באופן הזה; ממשיכים, חלקם, לחיות באופן הזה; ואף מגבירים את המאמץ לבודד ולהפריד.

מגפה באה, והיא הפרידה ואיחדה בו זמנית, ואז מלחמה באה, והיא הפרידה ואיחדה בו זמנית. עכשיו הכלכלה באה, והיא מפרידה ומאחדת בו זמנית. בכל מה שקורה, קיימים שני הכוחות, אלה המפרידים ואלה המחברים, וזה תמיד עניין של בחירה אישית.

אנו לא מציעים לכם לחכות עד שהאנושות כולה תסיים את הנדנדה, בשביל להרגיש טוב, ואנו גם לא מציעים לכם לחכות עד שהאנושות כולה תסיים את הנדנדה בשביל לחיות טוב. אנו מציעים לכם להכיר בקיים, במי שאתם כעת. להכיר ברצון שלכם להתעורר, בידיעה שיש בכם בדבר הקשר שיש לכם, בדבר ההשפעה שיש לכם על אחרים, העובדה שאתם מושפעים מהם. אנו גם מציעים לכם להכיר בכוח המבקש לשכוח את זה או מבקש להתעלם ולא לדעת ולא לזכור ולהתרכז רק באני, אבל לא במובן ההרמוני, לא במובן היוצר רווחה ושפע, אלא במובן היוצר צמצום, במובן שיוצר חמדנות, במובן שיוצר מאבק וקושי.

חשוב לחזק את האני

במסע זה של שינוי והתפתחות שאתם עוברים, זה חשוב שתחזקו את האינדיבידואליות שלכם, את מה שנכון לכם וטוב לכם, שתחזקו את הזכות שלכם להיות כפי שאתם, בדיוק כפי שאתם, בתוך עולם זה של בני אדם.

ככל שאתם עושים זאת, אתם מתחילים להכיר בקשר שיש ביניכם לבין הכול. מתוך ה"אני", אתם מכירים ב"אנחנו". לעיתים, בני אדם פועלים מתוך "אנחנו" מבלי שיש "אני", ואז הם הולכים לאיבוד. אז יש כיבוש ואז יש שליטה ומחיקה ואז יש התעללות וניצול. אז הרבה מהתחלואים שאתם מכירים בעולם זה של בני אדם.

כאשר ישנו "אני" ברור ויציב, נוצר "אנחנו" מסוג חדש, כזה שאין בו ניצול ואין בו שליטה ואין בו פגיעה ואין בו התעללות ואין בו חמדנות ואין בו בזבז ואין בו ריקנות, אלא יש בו רווחה ושפע, יש בו הרמוניה ושיתוף פעולה.

זה הכיוון שבו העולם נע - לממש "אנחנו" מתוך "אני" ולא "אנחנו על חשבון אני" או "אני המתעלם מאנחנו וחי כאילו לבד בעולם". אתם אינכם לבד בעולם, וזו האמת שבני האדם מתקשים להתמודד איתה. בו זמנית אנו אומרים שכדאי שתמשיכו להיות "אני" בעולם. כלומר, כל אחד עבור עצמו, להיות הוא או היא או הם כפי שאתם, בדיוק כפי שאתם.

לחשוב על פתרונות חדשים

זה מה שאנו מציעים לכם, להמשיך לחזק את עצמכם, את החיבור שלכם לעצמכם, ולהכיר גם בעובדה שמתוך החיבור לעצמכם, אתם מתחברים יותר ויותר לסביבה. אתם הופכים להיות רגישים יותר, פתוחים יותר, מבינים יותר, אמפתיים יותר. יש לכם יותר יכולת לזהות מה קורה ולנוע עם מה שקורה.

זה אינו הופך אתכם לחלשים, זה אינו הופך אתכם לחסרי השפעה או חסרי אונים, אלא זה מאפשר לכם להתחיל לחשוב על פתרונות חדשים. כלומר, כיצד ליצור עולם שבו אפשר להיות במשותף, שהוא שונה מהעולם שאליו נולדתם - עולם שאין בו מנצחים ואין בו מפסידים, אלא עולם שיש בו נינוחות ואפשרות לחיות בכבוד וברווחה.

זה הכיוון שהעולם הזה נע בו, זה הכיוון שכל אחד מכם נע בו, וכפי שאמרנו קודם, אנו לא מציעים שתחכו שהעולם ישתנה כדי שאתם תשתנו.

המשיכו ליצור את השינוי שלכם בתוך עצמכם ובתוך מערכות היחסים בחייכם. הכירו בחלק בכם אשר אינו רוצה לעבור ל"אנחנו". כלומר, להכיר בהשפעה ההדדית, בשייכות. הכירו בחלק בכם אשר רוצה להכחיש ולא לקחת אחריות. להכיר בחלק הזה יש משמעות עבור המשך הדרך, משום שמתוך ההכרה תוכלו לדעת מה באמת קורה, ולנוע לשלב הבא בדרך.

השלב הבא גם הוא אינו לינארי, אך בכל זאת אנו מתארים אותו כשלב. שלב שהוא מעבר לנדנדה, ואנו נדבר על כך בהמשך הזמן.

אלו הן המילים שלנו לפעם זו.

שמחנו,
אם כך שלום.
טוהר.